

РЕШЕНИЕ

№ 834

гр. София, 15.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 26.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **4116** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК)

Образувано е по жалба на С. Л. Г. от [населено място], [улица], вх. В, ет.1, ап. 8 срещу Заповед № 513з – 2260/19.03.2021г. на директора на СДВР, с която на основание чл. 178, ал. 1, т. 2 и чл. 179а, ал. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) във връзка с чл. 6, ал. 1 и чл. 10, ал. 2, т. 1, буква „а“ от Наредба № 8121з – 1060/26.09.2019г. за условията, реда и максималните размери за изплащане на допълнително възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности на държавните служители в МВР на жалбоподателката е определено допълнително месечно възнаграждение в размер на 20% от 50% от утвърдената със Закона за държавния бюджет на Република България за съответната година база за определяне на размера на основното месечно възнаграждение за най - ниската длъжност по чл. 177, ал. 2 от ЗМВР.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна. Правят се възражения, че възнаграждението е било определено в по - голям размер до датата на издаване на заповедта. Няма правна норма, която да предвижда подобна промяна, а в заповедта липсват правни и фактически основания за издаването ѝ. Възнаграждението е намалено значително за голям период от време. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв. Й.. Представени са писмени бележки. Направено е искане за присъждане на разноски по списък.

Ответникът – СДВР, в писмени бележки по делото излага съображения за

неоснователност на жалбата. Прегендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след преценка на доводите на страните и писмените доказателства по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката С. Л. Г. е назначена на длъжност разузнавач V степен в 04 група „Криминална полиция“ – О. купел на сектор „Противодействие на криминалната престъпност“ към 06 РУ на СДВР.

Изготвено е предложение № 230р – 10148/08.03.2021г. на СДВР от началник на 04 група КИ – О. купел на сектор П. към 06 РУ – СДВР за получаване на допълнително месечно възнаграждение в размер на 20% от 50% от утвърдената със Закона за държавния бюджет на Република България за съответната година сума, считано от 08.03.2021г. Предложението е мотивирано с ползване на платен годишен отпуск през месец февруари 2021г., представен болничен лист за периода от 15.02.2021г. до 26.02.2021г. и за 5 работни дни от 05.03.2021г., както и с обстоятелството, че за периода от 01.01.2021г. до датата на изготвяне на предложението служителката не е открила ДОО – Д. и има на ръководство само един доброволен сътрудник. Допълнителното възнаграждение е за пряко изпълнение на агентурно – оперативна и издирвателна дейност на територията на [населено място].

Издадена е процесната Заповед № 513з – 2260/19.03.2021г. на директора на СДВР, с която на основание чл. 178, ал.1, т. 2 и чл. 179а, ал. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) във връзка с чл. 6, ал.1 и чл. 10, ал.2, т. 1, буква „а“ от Наредба № 8121з – 1060/26.09.2019г. за условията, реда и максималните размери за изплащане на допълнително възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности на държавните служители в МВР е определено допълнително месечно възнаграждение в размер на 20% от 50% от утвърдената със Закона за държавния бюджет на Република България за съответната година база за определяне на размера на основното месечно възнаграждение за най-ниската длъжност по чл. 177, ал. 2 от ЗМВР. Като фактическо основание за издаване е посочено предложение № 230р – 10148/08.03.2021г. на СДВР от началник на 04 група КИ – О. купел на сектор П. към 06 РУ – СДВР, съставляващо допълнителни мотиви на заповедта.

Към административната преписка се съдържат доказателства за ползване на платен годишен отпуск в размер на 10 работни дни за времето от 01.02.2021г. до 12.02.2021г., както и два болнични листове за отпуск по болест за периодите от 15.02.2021г. до 26.02.2021г. и от 05.03.2021г. до 09.03.2021г.

Представени са доказателства за компетентност на органа, издал заповедта, а именно заповедта за назначаване на Г. И. Х. за директор на СДВР и удостоверение, че той е заемал длъжността и към датата на издаване на процесната заповед.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, в срок, срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 178, ал.1 т. 2 от ЗМВР, към основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения, включително и за изпълнение на специфични служебни дейности. Определянето на конкретния размер на допълнителното възнаграждение по чл. 178, ал. 1, т. 2 от ЗМВР и съответната специфична служебна дейност, неговото изменение, спиране и възстановяване на всеки служител се определят със заповед на ръководителите на структури по чл. 37,

както и на директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" и на регионалните дирекции "Пожарна безопасност и защита на населението", а за главния секретар на МВР, заместник главния секретар и ръководителите на структури по чл. 37 - от министъра на вътрешните работи или от оправомощени от него длъжностни лица. Условието, редът и максималните размери за изплащане на допълнителното възнаграждение по чл. 178, ал. 1, т. 2 се определят с наредба на министъра на вътрешните работи.

Допълнително възнаграждение се изплаща на държавните служители, които пряко изпълняват дейностите по § 1, т. 26а от допълнителните разпоредби на ЗМВР, в конкретния случай жалбоподателката осъществява агентурно – оперативна и издирвателна дейност на територията на [населено място]. Съгласно чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з – 1060/26.09.2019г. за условията, реда и максималните размери за изплащане на допълнително възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности на държавните служители в МВР, базата за определяне на допълнителното възнаграждение е 50 на сто от утвърдената със Закона за държавния бюджет на Република България за съответната година база за определяне размера на основното месечно възнаграждение за най-ниската длъжност по чл. 177, ал. 2 и чл. 180, ал. 2 от ЗМВР като конкретният размер на допълнителното възнаграждение се определя в процент от базата по ал. 1 и за агентурно-оперативна или издирвателна дейност на територията на [населено място] е в размер на до 90 на сто. От този размер на жалбоподателката са определени 20%.

Заповедта е издадена от компетентен орган – от директора на СДВР, в качеството му на ръководител на структура по чл. 37 от ЗМВР, в писмена форма, но при допуснато съществено нарушение на изискванията на чл. 59, ал.2, т. 4 от АПК за посочване на фактически основания за издаване на акт, както и материална незаконосъобразност.

В допълващите мотиви в предложение № 230р – 10148/08.03.2021г. на СДВР от началник на 04 група КИ – О. купел на сектор П. към 06 РУ – СДВР е посочено, че служителката е ползвала платен годишен отпуск в период, преди издаване на заповедта. Действително, допълнително възнаграждение се изплаща за действително отработено време, но по силата на чл. 3, ал. 1, т. 1 от Наредба №8121з – 1060/26.09.2019г., за действително отработено време се зачита и времето на ползване на платен годишен отпуск. Неправилно и незаконосъобразно е отчетено обстоятелството на ползван годишен отпуск като неотработено време по смисъла на чл. 3, ал.1 от Наредба № 8121з – 1060/26.09.2019г. Основателно е възражението, че не е представен работния план относно агентурно – оперативната дейност, при което не може да се провери дали същият е изпълнен, в каква степен, какви са целите и постигнатите резултати. Няма изложени мотиви по какви причини, след като допълнителното възнаграждение е платимо ежемесечно, определянето му в по - нисък от получавания до момента размер е без срок в издадената заповед. Ползването на отпуск по болест не се зачита за отработено време по смисъла на чл. 3, ал.1, т. 1 от Наредба № 8121з – 1060/26.09.2019г., но само за месеца, за който се отнася отпускът, тъй като допълнителното възнаграждение е дължимо и платимо ежемесечно. В заповедта не е посочен срок, за който се изплаща допълнително възнаграждение в размер на 20% при възможен размер до 90 %. Не са изложени мотиви за определяне на размера на допълнителното възнаграждение, които да позволят преценка за законосъобразност на заповедта на административния орган. Така установеното нарушение на изискването за форма на административния акт обосновава извод за

неговата незаконосъобразност и съставлява отменително основание по чл. 146, т. 2 от АПК. Разпоредбата на чл. 59, ал. 2 т. 4 от АПК изисква излагането на мотиви при определяне на конкретния размер на допълнително възнаграждение за специфични служебни дейности от категорията на нормативно регламентирани условия, каквито в случая не са посочени.

При този изход на правния спор, на жалбоподателката се дължат разноски, поискани своевременно и доказани по делото в размер на 410 лева, от които 10 лева държавна такса и 400 лева договорено и платено адвокатско възнаграждение. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение не е основателно, възнаграждението е в минимален размер по чл. 8, ал.2, т. 3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид изложеното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № 513з – 2260/19.03.2021г. на директора на СДВР, с която на основание чл. 178, ал.1, т. 2 и чл. 179а, ал. 2 от ЗМВР във връзка с чл. 6, ал.1 и чл. 10, ал. 2, т. 1, буква „а“ от Наредба № 8121з – 1060/26.09.2019г. за условията, реда и максималните размери за изплащане на допълнително възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности на държавните служители в МВР на С. Л. Г. е определено допълнително месечно възнаграждение в размер на 20% от 50% от утвърдената със Закона за държавния бюджет на Република България за съответната година база за определяне на размера на основното месечно възнаграждение за най-ниската длъжност по чл. 177, ал. 2 от ЗМВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на С. Л. Г., ЕГН [ЕГН], [населено място], [улица], вх. В, ет. 1, ап. 8 сума в размер на 410 (четиристотин и десет) лева, представляваща разноски за съдебното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: